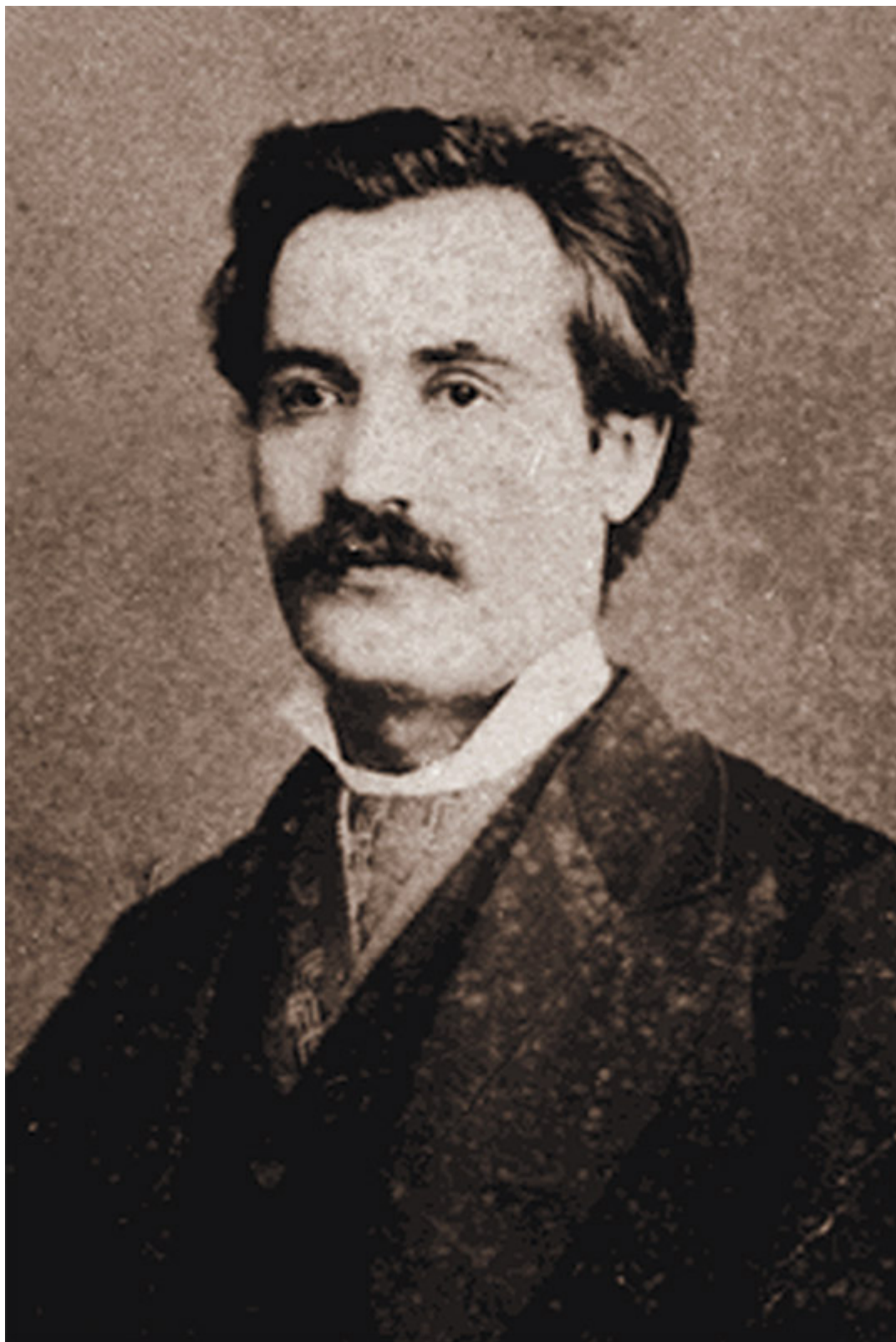

APOSTOL MĂRGĂRIT – de Mihai Eminescu [5 mai 1883]

„Journal d’athènes „ primește din Salonic știrea că Apostol

Mărgărit e pus în temniță. Haina dare de seamă a organului grecesc e următoarea:

Faimosul Apostol Mărgărit, care și-a câștigat o tristă notorietate speculând românismul, a fost adus în lanțuri din Monastir (Bitolia) și a fost internat imediat în închisoarea guvernului. Cuvântul exact pentru care acest renegat al elenismului a fost arestat și întemnițat nu se știe încă. Se zice cu toate astea că el însuși ar fi provocat arestarea și întemnițarea sa, pentru a amăgi cu mai multă dibăcie încă pe acei români cari, din București, visează la românizarea greco – românilor (?!) din Macedonia și pentru a obține alte sume de bani. Se adaogă asemenea că se așteaptă trimiterea a sume mari din București, cari vor servi să cumpere autoritățile otomane pentru ca ele să elibereze pe acest cavaler de industrie.

Aflu asemenea din scrisori primite din Bitolia că acest îndrăzneț speculator călătorea prin satele locuite de greco – români, le povestea sătenilor izbânzile românilor de la Plevna și-i invita de-a alege câte-un băiat din fiecă sat și de a-l trimite la școala militară din București. Terminându-și studiile, acești tineri vor putea să se întoarcă în satele lor, unde se vor pune în capul concetățenilor, pentru a-i conduce în război în contra turcilor (?!) cu scopul de-a uni Macedonia cu România (? !). dacă aceste informații sunt exacte, nu mai e îndoială că faimosul emisar, în loc de-a fi stricăcios elenismului, e și mai stricăcios românilor, a căror bună credință o exploatează prin asemenea insanități.

Expresia de greco-român e atât de improprie ca și afirmarea că iedul e fiul zimbrului. Nu există greco-român, precum nu există greco – spaniol sau greco – englez. Românii din triunghiul tracic sunt tot atât de români și tot așa de puțin greci ca cei din Maramureș de ex. E o viclenie comună a numi pe-un popor radical deosebit de cel grecesc ba grec vlahofon, ba greco-român, ba câte toate. Ca și când cercetările unui

Miklosich, Tomaschek, Thunmann și alții se pot escamota prin neadevăruri grecești. Greco-român și por'-de câine sunt combinații ibride de noțiuni diametral opuse și au aceeași nuanță de înțeles ironic. Ori e cineva grec, ori e român; una din două: amândouă deodată nu poate fi nimenea.

Dar articolul foi grecești nu e, precum se poate vedea, decât o denunțare spre a ponegri pe Apostol Mărgărit în fața autorităților otomane. Rolul de denunțător [î]l ia asupra – și corespondentul din Salonic al foi grecești, un rol pentru care nu invidiem pe greci, înclinați îndealmintrelea din natură la asemenea onorabilă ocupație.

Denunțarea, voind a fi vicleană, nu e decât absurdă.

A trimite băieți la școală militară din București și a crea din ei cadre în contra turcilor pentru a uni Macedonia cu România e o aserțiune atât de încornorată încât nimeni nu e îndestul de simplu de-a o crede.

Dar a trimite băieți în școala militară și a face din ei ofițeri cari să lupte alături cu turcii în contra grecilor, când acestora le-ar veni pofta să realizeze harta etnocratică a d-lui Paparrigopulos, iată o idee cu mult mai probabilă, pe care-o recomandăm tuturor macedoromânilor.

Nu unirea cu România o vrea cineva, ci concordia deplină între albaneji, turci și macedoromâni, pentru a apăra patria lor tracică de apetiturile de cucerire din Atena.

Foaia afirmă despre Apostol Mărgărit că speculează românismul. Dacă Mărgărit ar fi grec, am crede-o. Am crede că face acolo ceea ce un C.A. Rosetti face aci, la noi: speculă cu toate ideile și cu toate sentimentele. Chiar numele etnic al poporului nostru e o marfă pentru acest venetic ce se vinde cu 20 de bani numărul. Dar Mărgărit fiind român, avem cuvânt a admite că e de bună credință.

Pentru noi nu există îndoială că acei cari fac pe spionii

chiar gratis și fără nici un interes, de vreme ce e în natura lor de-a o face, trebuie să-l fi denunțat în mod mincinos pe Mărgărit, inducând în eroare bună credința autorităților turcești. Turcul, neîncrezător din cauza multelor nenorociri ce-au căzut asupra patriei lui, înclină lesene a se crede trădat, pe când adevărații, perpetui, statornicii trădători ai Împărăției otomane au fost și sunt pân-în ziua de azi, în cele mai multe cazuri grecii. Chiar ambasadori ai Porții de naționalitate greci au trădat fără mustrare de cuget interesele suveranului lor căruia-i depuseseră jurământ de credință.

Graeca fides nulla fides.

Românii Peninsulei Balcanice sunt cunoscuți din evul mediu ca romaiocioni, ca esterminatori de greci. Pentru a fi ceea ce au fost părinții lor n-au nevoie de alt decât să rămâie români. Cineva nu poate renega ceea ce nu-i al său; un român nu poate renega elenismul; el nu se poate decât lepăda de ceea ce nu numai nu e al său, dar e diametrul opus întregii lui naturi. Abia există în lume vreo deosebire mai mare decât între caracterul drept și deschis al românului și cel pervers și parazitic al grecului.

MIHAI EMINESCU

OPERA POLITICA

1882-1883, 1888-1889

„TIMPUL”, „ROMÂNIA LIBERĂ”, „FÂNTÂNA BLANDUZIEI”

EDIȚIE CRITICĂ ÎNTEMEIATĂ DE P E R P E S S I C I U S

EDIȚIE CRITICĂ ÎNGRIJITĂ DE MUZEUL LITERATURII ROMÂNE

Coordonator DIMITRIE VATAMANIUC

Editura Academiei RSR, 1985-1989

Vol XIII

Mihai-Eminescu.Ro